

‘Eveline’s mooiste cadeau’

Brood, matses, vis, kaas.....had ze nu echt alles? Eveline kijkt nog eens op haar briefje. Ja hoor, alles wat moeder gevraagd heeft, zit in haar mandje. Eigenlijk moet ze nu nodig naar huis. Ze heeft al veel te lang over de markt geslenterd. Er is ook zoveel te zien hier op het marktplein van de Joodse wijk. Bij de viskraam staan twee Joodse mannen met keppeltjes en lange krullen langs hun oren, druk te overleggen over de prijs van een nieuwe lading vis. Uit een steegje komen twee jongetjes de hoek om rennen. Hun ogen lachen. Bijna lopen ze een vrouwtje met een grote boodschappenmand ondersteboven. “Zijn jullie mesjokke”, roept het vrouwtje, half boos half lachend. De jongens rennen al weer verder. In een kleine bakkerij op de hoek van het plein haalt een bakker een grote schaal uit de oven. De geur van versgebakken brood komt uit de winkel. Eveline snuift eens diep: “Oh die geuren van de markt, wel duizend geuren door elkaar van brood, appelgebak, haring, gerookte zalm en nog veel meer.” Hoe oud ze ook wordt, deze geur zal ze nooit vergeten. Het is de geur van de Joodse wijk, de geur van thuis.

“Ben je daar Evelien”, moeders stem klinkt een beetje ongeduldig, “geef maar gauw de boodschappen. Zometeen komt tante Ans. Zij gaat met jullie eten.” Een vlugge kus op Evelines wang en moeder is al weer verdwenen. Vader en moeder werken in een fruitwinkel en hebben het altijd erg druk. Gelukkig is tante Ans er om voor de kinderen te zorgen. Tante Ans is geen echte tante hoor, maar de kinderen noemen haar zo; dat klinkt gezelliger. Tante Ans houdt veel van de kinderen en de kinderen...die zijn gek op tante Ans!

Het is een paar dagen later als tante Ans op een koude winteravond, samen met de kinderen, door de stille straten van de Joodse wijk loopt. Gek om hier ’s avonds te lopen, denkt Eveline, het overdag zo gezellige marktplein is nu stil en verlaten. “Waar gaan we eigenlijk naar toe”, vraagt Eveline nieuwsgierig. “Naar een samenkomst van de stadszending. Daar komen heel veel mensen en er is ook een zondagsschool voor de kinderen”, legt tante Ans uit. Eveline knikt. Ze snapt het niet helemaal maar ze vindt het allang prachtig om ’s avonds ergens naar toe te gaan. Even later komen ze bij een groot gebouw. Het licht valt door de ramen naar buiten. Een aardige meneer geeft hen allemaal een hand. “Wat fijn dat jullie ook meegekomen zijn”, zegt hij tegen de kinderen. “Jullie willen zeker wel naar de zondagsschool? Hoe oud zijn jullie?” Om de beurt zeggen de kinderen hoe oud ze zijn. De oudste kinderen mogen met een meester mee. “Wacht hier maar even”, zegt de meneer tegen Eveline, “jij mag naar de klas van juffrouw Youle.” Even later loopt Eveline samen met juffrouw Youle een gezellig lokaaltje binnen. Aan de muur hangen vrolijk gekleurde platen en op stoelen en bankjes zitten kinderen gezellig met een paar juffen te praten. Als juffrouw Youle voor de klas gaat staan, wordt het heel stil. Alle kinderen doen hun handen samen en hun ogen dicht. Juffrouw Youle bidt voor alle kinderen en vraagt of ze met elkaar een fijne avond mogen hebben. Een beetje verbaasd doet Eveline haar ogen weer open. Thuis bidt vader ook wel eens maar dit lijkt toch anders. Veel tijd om er verder over na te denken heeft Eveline niet want al gauw beginnen ze met zingen. Alle kinderen krijgen een boekje en een paar kinderen mogen een lied uitkiezen dat ze willen zingen.

Daarna begint juffrouw Youle te vertellen. Het gaat over moeders die hun kinderen bij een Man brengen. Heere Jezus noemen ze Hem. De grote mensen zeggen: “Ga

weg, de Heere Jezus heeft helemaal geen tijd voor jullie.” Maar de Heere Jezus zegt: “Laat de kinderen bij Mij komen”. En dan mogen al die grote en kleine kinderen zomaar bij de Heere Jezus komen. Hij doet Zijn armen om hen heen en Hij zegent hen. “De Heere Jezus is de Zoon van God”, zegt juffrouw Youle, “Hij werd geboren als een Joods Kindje. Hij leefde in Israël tussen de mensen van Zijn Eigen volk. De kinderen die bij de Heere Jezus mochten komen, waren ook Joods.” Heel even kijkt juffrouw Youle Eveline aan. Ze krijgt het er warm van. Het lijkt ineens of het over haar gaat. Ze ziet het al voor zich: de Heere Jezus Die bij hen over de markt loopt en dan zouden al haar vriendjes en vriendinnetjes en zij zelf natuurlijk naar Hem toegaan. Of is het oneerbiedig om zo iets te denken: zij naar de Heere Jezus. Zou dat wel kunnen? Maar de juf heeft zelf gezegd dat de Heere Jezus Joods is en toch ook tegelijk de Zoon van God. Nee, helemaal begrijpen kon ze het niet, maar toch was er ergens diep in haar hart iets dat leek op een klein zaadje. Een heel klein zaadje dat de Heere God daar gelegd had, en waar later een plantje uit zou groeien.

Heel veel jaren zijn voorbij gegaan. Eveline is geen klein meisje meer en dat zaadje in haar hart is ook geen klein zaadje meer. Het is een heel mooi plantje geworden. Nog een hele poos was Eveline naar de zondagsschool gegaan. Op een dag had juffrouw Youle haar een cadeau gegeven: een Bijbel. Wat was Eveline blij geweest. Het was het mooiste cadeau dat ze ooit gekregen had. Maar toen haar vader en moeder de Bijbel vonden en er achter kwamen dat Eveline al heel lang naar de zondagsschool ging, waren ze woedend geweest. “Een Joods meisje hoort daar niet”, hadden ze gezegd. Wat was Eveline verdrietig geweest. Ze mocht niet meer naar de zondagsschool, waar ze het altijd zo fijn had gevonden. En de Bijbel, haar allermooiste cadeau, lag als waardeloos afval in de prullenbak.

Later was Eveline op een kantoor gaan werken. Nog steeds miste ze de zondagsschool en haar Bijbel. Wat Eveline niet wist was, dat er op het kantoor door gelovige mensen voor haar gebeden werd. Eveline wilde zo graag een Bijbel dat ze op een dag een brief naar juffrouw Youle had geschreven. Natuurlijk wilde juffrouw Youle haar graag helpen en zo kreeg Eveline toch weer een Bijbel. Samen met Hilda, haar vriendin, las ze elke pauze in de Bijbel. Van Hilda's vader en moeder kreeg ze een Nieuw Testament.

Toen waren haar vader en moeder pas echt kwaad geweest. Vader had haar zelfs geslagen en het Nieuwe Testament had vader verbrand in de kachel. Maar wat vader en moeder niet wisten was, dat Eveline het Nieuwe Testament al gelezen had, en dat ze in de Heere Jezus was gaan geloven. Eveline ging in het geheim naar kerkdiensten waar ook andere Joodse mensen kwamen, en op een dag zag ze daar Simon Anvoner. Simon was ook Joods en ook hij geloofde in de Heere Jezus. Simon en Eveline hielden veel van elkaar en zijn later getrouwd.

Makkelijk was het niet, want de familie vond het helemaal niet goed dat zij in de Heere Jezus geloofden. Dat was erg verdrietig voor Simon en Eveline. Hun huis was niet langer thuis. De mensen van wie ze zoveel hielden, waren erg boos op hen. Toch waren Simon en Eveline heel blij dat ze de Heere Jezus kenden. Ze wilden graag aan andere Joodse mensen vertellen over de Messias van Israël. Later gingen ze ergens werken waar Bijbels uitgedeeld werden aan Joodse mensen. Ze wilden maar één ding: dat nog heel veel Joodse mensen de Heere Jezus in hun eigen Boek zouden vinden. Zoals Eveline lang geleden de Bijbel cadeau kreeg, zo mocht ze later zelf de Bijbel doorgeven aan andere mensen. Het zaadje was een hele mooie plant geworden. Als

een plantje groot wordt, gaat het bloeien en komen er nieuwe zaadjes aan en uit die nieuwe zaadjes komen weer nieuwe plantjes. Zo is het ook met het Woord van de Heere God. Het wordt gezaaid in de harten van mensen en het groeit uit om te bloeien tot eer van de God van Israël.

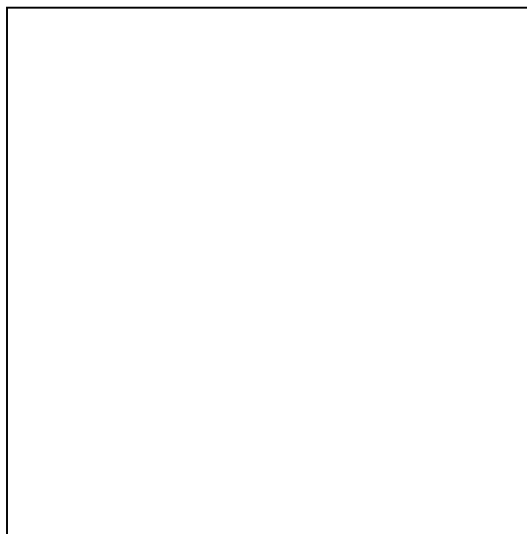

Knippen en plakken Spaarpot

Voor wat extra stevigheid is het aan te raden om de spaarpot op iets dikker papier te kopiëren.

1. Kleur de spaarpot.
2. Knip de spaarpot uit. Let op: de plakstrook om het driehoekige gedeelte van het dak moet doorgeknipt worden tot de stippellijn.
3. Knip de dikke zwarte gleuf uit het dak.
4. Vouw de spaarpot langs alle stippellijnen.
5. Plak de spaarpot dicht maar plak aan de onderkant één plakstrook niet vast. Zo kan er geld uit gehaald worden zonder de spaarpot stuk te hoeven maken.
6. In plaats van de hieronder afgebeelde onderkant, kunt u ook kiezen voor een gekleurd stuk (groen) karton (1/4 van een A4). De kinderen kunnen dan om hun huisje heen een tuintje maken door er bijv. bloemen op te tekenen.

Onderkant spaarpot:

Spaarmeter

1. Knip een of meerdere huizenrijen uit en plak ze met behulp van de plakstrook aan elkaar.
2. Hang de huizenrij op een goed zichtbare plaats op. U kunt er ook voor kiezen om de huizenrij en de Bijbels te kopiëren op A3-formaat. U kunt de huizenrij evt. verstevigen door deze op een strook karton te plakken of op stevig papier te kopiëren.
3. Bij elke gespaarde EUR 10,- mogen de kinderen een (ingekleurde) Bijbel in een van de huisjes plakken.